

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Jęksa

SSO Ewa Taberska (spr.)

SSO Leszek Matuszewski

Protokolant aplikant radcowski S. Ł.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej we Wrześni A. Z.

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r.

sprawy **J. D.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 5 maja 2016 r. - sygn. akt II K 49/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. S. kwotę 840 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę za drugą instancję w kwocie 180 zł

L. M. S. E. T.

UZASADNIENIE

J. D. został oskarżony o to, że w dniu 24 lipca 2015 roku w P., gmina W., województwa (...), na 224,9 kilometrze drogi krajowej nr (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jadąc z kierunku P. w kierunku W. podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie upewnił się w sposób prawidłowy czy może rozpocząć manewr skrętu skutkiem czego wymusił pierwszeństwo przejazdu, doprowadzając do zderzenia z jadącym z kierunku O. w kierunku P. motocyklem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez G. S., w wyniku czego G. S. doznał złamania trzonu kości udowej, rany tłuczonyj golenia i stopy lewej, co naruszyło prawidłowe funkcjonowanie uszkodzonych narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni, tj. o przestępstwo z art. 177§ 1 k.k.

Sąd Rejonowy w we W. wyrokiem z dnia 5 maja 2016 roku sygn. akt II K 49/16: 1. oskarżonego **J. D.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

2. a podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat,
3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,
4. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,
5. na podstawie art. 63§4 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 lipca 2015r.
6. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł nawiązkę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych na rzecz pokrzywdzonego G. S.;
7. na podstawie art. 72 § 1 pkt.2 k.k. zobowiązał oskarżonego do przeproszenia w formie pisemnej pokrzywdzonego G. S. w terminie 14 (czternastu) dni od uprawomocnienia się orzeczenia;
8. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe 1857,28 złotych w tym opłata w kwocie 380 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony J. D. – K.169 – 170.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie w postępowaniu przygotowawczym, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej i uznanie, że oskarżony J. D. dopuścił się czynu mu zarzucanego z art. 177 § 1 kk.

W apelacji zresztą oskarżony nie kwestionuje dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych co do opisu czynu mu przypisanego, zarzuca natomiast obrazę prawa materialnego i jak wynika także z uzasadnienia apelacji, obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 335 kpk w zakresie uzgodnionych kar i środków karnych.

I tak w pierwszej kolejności podnieść należy, że Sąd Okręgowy analizując treść wniosku Prokuratora Rejonowego we Wrześni z dnia 18 lutego 2016r. o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335 kpk – K. 113 – 115, który to wniosek został zaakceptowany przez oskarżonego, stwierdza, iż wyrok wydany przez Sąd Rejonowy jest w pełni zgodny z tym wnioskiem.

We wniosku znajduje się również punkt dotyczący obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk. Dodatkowo Sąd Rejonowy zwrócił się do oskarżonego z zapytaniem, czy wyraża zgodę na modyfikację wniosku Prokuratury w zakresie przeproszenia pokrzywdzonego poprzez orzeczenie przedmiotowego środka karnego w formie pisemnej w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku.

Oskarżony udzielił pozytywnej, pisemnej odpowiedzi w tym zakresie – K. 149 – i obowiązek ten został w zaskarżonym wyroku zawarty w punkcie 7.

W związku z powyższym nieuprawnionym jest zarzut apelacji, jakoby we wniosku nie został ujęty ten środek karny. Sąd Rejonowy nie miał natomiast uprawnień do wskazania treści przeprosin. Wystarczającym bowiem było określenie

formy pisemnej, natomiast skoro oskarżony posiada umiejętność pisania z pewnością znajdzie odpowiednie słowa by sformułować tego rodzaju pismo nawet w najprostszej, przepraszącej formie.

Należy także podnieść, że ewentualne orzeczenie w wyroku naprawienia szkody, nie wyklucza orzeczenia o przeproszeniu pokrzywdzonego. Oczywistym jest, że orzeczenia takie, gdzie orzeka się o naprawieniu szkody, a nie orzeka się o przeproszeniu pokrzywdzonego są jak najbardziej możliwe i liczne, ale zależą od stanów faktycznych i rodzajów przestępstw, przede wszystkim w zakresie przestępstw przeciwko mieniu, czy chociażby przestępstw nie alimentacji. Stąd pogląd w doktrynie cytowany w apelacji przez oskarżonego.

W niniejszej sprawie nie mamy zresztą z do czynienia z orzeczeniem o naprawieniu szkody wskazanym w treści art. 46 § 1 kk, lecz z orzeczeniem nawiązki, będącej środkiem rekompensującym pokrzywdzonemu cierpienia fizyczne związane z zaistnieniem wypadku komunikacyjnego spowodowanym przez oskarżonego.

Orzeczenie zatem środka karnego w postaci przeproszenia pokrzywdzonego, nie może zostać uznane za orzeczenie, które razi surowością.

Orzeczenie nawiązki nie zostało także wydane przez Sąd Rejonowy z obrazą art. 415 § 1 kpk. Stanowisko o dopuszczalności orzekania środków karnych o charakterze kompensacyjnym, w sytuacji istnienia odpowiedzialności gwarancyjnej zakładu ubezpieczeń, znalazło potwierdzenie w obecnej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 20 czerwca 2000 r. (sygn. akt I KZP 5/00, OSKNW 2000, z. 7-8, poz. 55) Sąd Najwyższy stwierdził, że „korzystanie przez sprawcę przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów nie wyłącza ani nakazu orzeczenia obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k.), ani możliwości orzeczenia nawiązki określonej w art. 46 § 2 k.k.

Korzystanie zatem przez sprawcę przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów nie wyłącza ani nakazu orzeczenia obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k.), ani możliwości orzeczenia nawiązki określonej w art. 46 § 2 k.k.

Ubezpieczyciel nie powinien także powstrzymać się z prowadzeniem postępowania likwidacyjnego do czasu zakończenia postępowania karnego, w szczególności biernie czekać na orzeczenie przez sąd środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo nawiązki, względnie oczekiwać na ich potencjalne orzeczenie. Ubezpieczyciel może naprawić szkodę przez zapłatę stosownego odszkodowania lub zadośćuczynienia przed wykonaniem środka karnego. (P. S. orzeczenia obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki w procesie karnym dla zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela - Monitor Ubezpieczeniowy nr 52 - marzec 2013).

Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwoliła także Sądowi Okręgowemu stwierdzić, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu tym wskazał, jakie przesłanki zostały przez Sąd Rejonowy wzięte pod uwagę w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, mimo iż środek ten nie był obligatoryjny.

Należy w tym miejscu wskazać, że J. D. zgodził się na takie rozstrzygnięcia. Oczywistym jest, że Sąd nie jest związany porozumieniem stron warunkującym wnioski prokuratora, może go bowiem nie uwzględnić ale wcale nie musi; pozostaje to całkowicie w kompetencji sądu orzekającego.

Jeżeli jednak porozumienie prokuratora z oskarżonym nie obraża prawa karnego materialnego, w tym przesłanek wymiaru kary wskazanych w art. 53 kk, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy nie ma podstaw do kwestionowania owego porozumienia i je akceptuje.

Także oskarżony ma możliwość odstąpienia od porozumienia w odpowiednim czasie do wydania wyroku i wówczas sprawa zostaje skierowana do rozpoznania na rozprawę główną.

Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie w żaden sposób nie naruszył owej swoistej „ugody” zawartej pomiędzy Prokuratorem a oskarżonym, która określała warunki dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej przez J. D. i tym samym nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które mogłoby stanowić skuteczną podstawę apelacji.

Mając na uwadze powyższe i nie znajdując podstaw do uznania, że kara wymierzona oskarżonemu J. D. przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku może zostać uznana za surową lub rażąco surową, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, ze zmianami).

O kosztach zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego G. S. w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 11 ust. 1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - Dz. U. 2015r.1800.

L. M. S. E. T.